

P.C.Roberts: Armagedon je blíž, než si myslíte

- CZ24 News | 27. října 2022

USA/RUSKO: Svět čelí katastrofě a neví o tom. Po léta jsem spolu se Stephenem Cohenem, dokud ještě žil, upozorňoval, že protiruské provokace Washingtonu, včetně těch, vedených jeho loutkovými státy z NATO, jsou scestné a protiproduktivní.

Dokonce ještě před pádem Sovětského svazu byl Chruščov otevřen myšlence o tom, že Sovětský svaz by se mohl stát spolupracujícím členem Západu. Ruští lidé měli k Západu příznivý vztah a těšili se na začlenění Ruska do západního světa,, komentuje Paul Craig Roberts, americký publicista.

Vláda Reagana a jeho následovníka Bushe st. vzali tuto myšlenku za svou. Bushův ministr zahraničí Jim Baker slíbil, že NATO se blíže k sovětským hranicím nepohne, pokud Gorbačov bude souhlasit se sjednocením Německa, které bude představovat předstupeň nastolení svobody ve východoevropské části sovětského impéria.

Clintonův režim pod tlakem neokonzervativců americký slib nedodržel s vysvětlením, že šlo jen o slib ústní, nikoli písemný – a proto neplatný. A nejenže svrhl vládu Jugoslávie a rozdobil tuto zemi na kousky, ale jednu historickou část Srbska předal do rukou muslimů a posunul tak NATO blíž k hranicím Ruska. V době rozpadu SSSR v r. 1991 bylo Rusko příliš slabé na to, aby s tímto vývojem cokoli učinilo, protože Jelcinova vláda byla pouhou washingtonskou loutkou.

Na mnichovské bezpečnostní konferenci v r. 2007 oznámil Jelcinův nástupce Putin, že Rusko neuznává unipolární svět ovládaný Washingtonem a že bude sledovat své vlastní zájmy a nikoli zájmy Washingtonu. V tu dobu bylo toto Putinovo vyhlášení ruské nezávislosti víceméně ignorováno, protože Washington byl zrovna plně zaměstnán svou válkou na Středním východě, vedenou v zájmu Izraele.

Ale jak čas šel, uvědomil si Washington, že Rusko se ocitlo mimo jeho rezervaci a že je tedy nutno s tím cosi udělat. A zimní olympiáda v Soči k tomuto „cosi“ poskytla příležitost. Kreml měl za to, že úspěšná olympiáda, organizovaná Ruskem, posílí postavení Ruska v očích Západu, avšak američtí, britští a němečtí činovníci hry bojkotovali. A během her byl Putin možná i tímto faktem natolik roztěkan, že nevěnoval patřičnou pozornost skutečnosti, že USA právě svrhly Rusku přátelsky naladěnou vládu Ukrajiny. Čili země, která byla předtím po staletí součástí Ruska. Nacistická a protiruská vláda, kterou pak v zemi Washington pohotově ustavil, začala ruské obyvatele dřívějších ruských provincií, které sovětské vůdci začlenili do sovětské Ukrajiny, fyzicky týrat. Krym, součást Ruska od r. 1700, byl přičleněn k Ukrajině v r. 1956, a Donbas zažil totéž ještě dříve. Což vše probíhalo v době, kdy jak Rusko, tak Ukrajina, byly částmi téže země, již byl Sovětský svaz.

Ukrajinskou nezávislost zařídil Washington po rozpadu SSSR v r. 1991, kdy prezident Gorbačov byl zastáncí tvrdé linie komunistické strany, domnívající se, že se země liberalizuje až příliš a příliš rychle a bez jakýchkoli záruk se odevzdává Washingtonu, zatčen a uvězněn.

Krym je oblastí na které je umístěna ruská černomořská námořní základna, již má Rusko od Ukrajiny už od vyhlášení ukrajinské nezávislosti dlouhodobě pronajatu. Putin tušil, že nová americká loutková vláda na Ukrajině nájem zruší, čímž Rusko připraví o přístup k Černému moři a přes ně i o přístup do moře Středozemního. Dle znění stále platné krymské ústavy se tedy na Krymu uspořádaly volby a 97

procent obyvatel Krymu hlasovalo pro své znovuspojení s Ruskem. Stejně tak učinili obyvatelé Donbasu s tím ovšem rozdílem, že Putin žádost Krymu přijal, avšak žádost Donbasu odmítl.

Jaký asi byl důvod, pro toto rozhodnutí, které vedlo ke stále se rozšiřující se válce o osm let později?

Nejvěrohodnějším vysvětlením snad je, že tentokrát Putin dovolil západní propagandě, aby rozhodla za něj. A to v obavě, že jeho rozhodnutí přijmout žádosti obě by západní propaganda prezentovala jako potvrzení Putinova úmyslu obnovit sovětské impérium.

Donbaští Rusové z rukou ukrajinských neonacistů, které Washington v Kyjevě do křesel moci posadil, nepředstavitelně trpěli (potvrzuje to i burčující zpráva mise Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE), vydaná krátce před otevřením rusko-ukrajinského konfliktu – pozn. LM), takže Putin pochopil, že musí něco udělat. A to něco, pro co se rozhodl, předpokládalo dobrou vůli na straně Západu, která ovšem neexistovala. Putin přišel s tzv. „Minskou dohodou“, což byl plán, který předpokládal, že Donbas sice zůstane součástí Ukrajiny, ale poskytne jeho obyvatelům jisté formy autonomie, jako je např. vlastní policie, která ruskou populaci ochrání před pronásledováním neonacisty.

Putin přiměl Ukrajinu i donbaské republiky k podepsání předmětné dohody a přiměl i Francii a Německo, aby dohodu garantovaly. Ale Washington zakázal Ukrajině dohodu plnit a zakázal též Francii a Německu, aby její plnění prosazovaly.

Osm let marnil Putin snahou prodat svoji dohodu, která vzhledem k záměru Washingtonu využít Ukrajinu k vytváření co nejvíce potíží Rusku, neměla očividně žádnou naději na úspěch.

Proč tohle Putin nedokázal postřehnout? To je otázka, na kterou stěží najdeme kdy odpověď.

Nebezpečí Putinovy „omezené vojenské operace“ spočívá v tom, že poskytuje Západu čas na koncentraci sil a k získání iniciativy. Takže bez ohledu na Putinovy „červené čáry“ USA i Evropa Ukrajině zbraně dál posílá. A protože na to Rusko efektivně nereaguje, probíhá i nadále výcvik ukrajinských jednotek pod vedením západních instruktorů. Ukrajině poskytuje Západ zpravodajské informace, zbraně všeho druhu i rakety s dlouhým doletem, které mohou zasáhnout strategické cíle v Rusku. Máme zde útok na krymský most, útok na plynové potrubí Nord Stream a nejnověji pak plán se špinavou bombou, které má být použito jako záminky pro intervenci amerických jednotek, umístěných v Rumunsku. Máme zde plánované zničení přehrady, které by přivodilo zkázu městu Cherson a zanechalo by velká uskupení elitních ruských vojsk izolovaná „za vodou“ a odsouzená k zajetí. Což by pro Západ představovalo omračující propagační výhru.

Jak věci nyní stojí, máme zde situaci, v níž Kreml neurčuje vývoj, ale spíš jen reaguje na akce nepřítele. Jestliže Ukrajina spolu s USA a Británií vyhodí do vzduchu dněperskou přehradu a zaplaví tak Cherson, pak a jediné pak, a možná a snad vyhodí Rusové do vzduchu přehradu u Kyjeva, což jim vyhraje válku tím, že tímto tahem rozříznou Ukrajinu na dvě polovice, které nemohou fungovat jedna bez druhé. Zřejmě ještě nikdo nepoložil Kremlu otázku, proč trpí lidské a materiální ztráty na bojištích, když je zde možnost vyhrát válku během jednoho dne.

Provokace Washingtonu se vrší ve stále se zrychlujícím tempu a Putinova odpověď na ně není ukázkou síly, ale spíš žádosti o jednání a též nabídkou dodávat nepřítelům Ruska energii. Není tedy divu, že Washington konflikt eskaluje.

Nedostatek rozhodné ruské akce umožnil Washingtonu postavit lidi na cestu vedoucí k Armagedonu. Washington i jeho loutkoví spojenci z NATO se přestali Ruska bát, takže provokace neustanou. A protože Putin neochránil žádnou ze svých vyhlášených červených čar, Washington uvěřil, že žádné čáry ve skutečnosti nemá.

Trpělivost je ctností vůdce, ale trpělivost Putina chápou mnozí ve Washingtonu jako nedostatek rozhodnosti. Jestliže se tato Putinova trpělivost prokáže být chybou, překročí Washington červenou čáru a dovede nás do armagedonského období historie lidstva.

AUTOR: P.C.Roberts

[ZDROJ](#)

Překlad: Lubomír Man